

Forfatter: Stuckenberg, Viggo

Titel: Udrag fra I GENNEMBRUD

Citation: Stuckenberg, Viggo: "Samlede Værker", i Stuckenberg, Viggo: *Samlede Værker*, 1910-11, s. 14. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-stuckenberg01-shoot-idm140680123836880/facsimile.pdf> (tilgået 18. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede Værker

for Hjærtebanken. Saa kom han udenom Vognen og var bag dem, før han endnu havde faaet tænkt. Bred og uforstyrret, i afmaalt Sindighed vandrede den røde Lakajryg afsted og blev lidt efter lidt borte igen.

Jørgen stod og saa efter dem. Denne røde Ryg, som gik der i Taagen ind mod Byen, lukkede ham Vejen tilbage, syntes han. Han var sat udenfor; havde selv valgt det. Han maatte videre.

Og saa tog han igen fat paa Faderen og paa Hadet. Men der var ingen Kræfter i Tankerne. Han prøvede med Længslen mod de store Stepper. Men ingen Ting lykkedes. Han var træt.

Charlottenlund laa inde bag Hegnet ligesaa dryppende og død som Villahaverne. Det var en lang Vej, han allerede var gaaet. Om han nu vidste, hvad Klokkeren var. Han havde ikke rigtig Lyst til at tage Uret frem. Men tilsidst fik han et Par vaade Frakkeknapper op og en valen Haand ind. Ja — det var nok det, han havde tænkt — ellers. Nu sad de hjemme og spiste Frokost; Moderen stille og som med Graaden i Halsen, Faderen rolig og afmaalt, som om der intet var hændt, og Johanne pludrende og vrøvlede med Mælkesøl paa Hagen og ned over Forklædet. Og saa fo'r Graaden ham selv i Halsen, pludselig, næsten med et Ryk; og i samme Nu som Graaden var Tanken om Stranden over ham. Den sugede sig ind i ham, holdt ham fast, mens han stod dér og stirrede saa uuhjælpelig fortvivlet ned mod det graa Vand.

Han frøs, og han var sulten.

Atten Øre havde han i Lommen. Han fik dem op og blev staaende og talte dem. En Tiøre, en Enøre, en Femøre og en Toøre. Jo, atten. Og saa talte han dem en Gang til og puttede dem i Lommen igen. Han kunde altsaa faa noget at spise. Det hjalp. Det var ligesom Taagen blev lindere og slap lidt mere Lys igennem.

Lige ved Skovshoved bode der en Bager, vidste han. Dér kun-